

δηλοῦμεν δὲ ὅτι καὶ τῶρα οἱ θέλοντες δύνανται νὰ στέλωσι βιβλία ἄξια λόγου — ὄχι φυλλάδαίς καὶ πατσαβούρες καὶ Γραμματικαῖς ζεσχισμέναις — διότι πολλοὶ ἐζήτησαν ν' ἀδειάσουν τῆς βρώμικης τῶν βιβλιοθηκῶν των εἰς τὰς φυλακάς — καθόσον αἱ σχηματισθεῖσαι βιβλιοθήκαι εἶναι εἰδῶς τι πυρῆνος, ὅστις θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον ὡς βίαις πληρεστέρων καὶ τελειότερων ἰδρυμάτων.

Ἦδῃ καὶ οἱ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ νοσηλευόμενοι ζητοῦσι νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ εὐεργέτημα μικρᾶς βιβλιοθήκης. Φαντασθῆτε τὴν καταδίκην των. Νὰ διέρχωνται ἐπὶ τῆς κλίνης τσοσάυτας ὥρας, βλέποντες τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα τὸν αὐτὸν πάντα ὀρίζοντα, ἠναγκασμένοι νὰ καρφώνωσι τὸν πτωχὸν των ἐγκέφαλον εἰς τὴν ἰδέαν τῆς δυστυχίας των. Πῶς δὲν παραφρονοῦσι! Ἄν εἶχον κινὴν μυθιστόρημα, κινὴν διήγημα, καμμίαν ἱστορίαν νὰ ἀπασχολῶσι τὰς φοβεράς ὥρας των! Ποιοῦμεθα διὰ τοῦτο ἐκκλησίαν εἰς τοὺς φιλανθρωποὺς συμπολίτας μας καὶ τὰς εὐαίσθητους συμπολίτιδας· ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ὄχι Γραμματικαῖς, ὄχι συναξάρια, ὄχι μουχλιασμένας παλιοῦρας! Τὸ γραφεῖον τοῦ **Μῆ Χάνεσαι** προσφέρει τὰ πρῶτα πενήντα βιβλία διὰ τὴν νέαν αὐτῶν βιβλιοθήκην.

Ὁ κ. Βασίλειος Ταμπακόπουλος, ὁ τότεν ἀγαπητὸς τοῖς φίλοις του καὶ τότεν προσήνης τοῖς συμφοιτηταῖς του, διὰ τῶν προχθεσινῶν ἐξετάσεων ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς. Εὐστοχίᾳ, ἐτοιμότητι καὶ ἐμβρίθειᾳ συνώδευσεν ἐκάστην ἀπάντησίν του Ἀληθῶς οἱ Γορτύνοι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συμπολίτου αὐτῶν κ. Β. Ταμπακοπούλου θέλουσιν εὐρεῖ μετ' οὐ πολὺ ἓνα δραστήριον, ἱκανὸν καὶ τίμιον νέον ὑπερασπιστὴν τῶν δικαίων των· συγχαίρομεθα αὐτοῖς καὶ τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ νέου διδάκτορος.

Ἀῦριον Κυριακὴν ἀρχεται τῶν παραστάσεων του ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν μετ' τὸ δράμα τοῦ πατρὸς Δουμᾶ *Γαβριέλα Δε-Βελιέβιλ* νέος θίασος *Εὐριπίδης* σχηματισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων Ἑλλήνων ἠθοποιῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ μέγας Ἀριωτάκης ὃν ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶδον αἱ Ἀθηναί. Προμηνύεται συρροή, ἂν αἱ θέσεις εἶναι φθιναί.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἴδου πῶς ἀρχίζουν εἰς διατριβογράφος καὶ εἰς ἀρθρογράφος ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ φύλλῳ τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος».

Ὁ πρῶτος : « Ἀγαπῶ τὴν μουσικὴν, ὄχι διότι μοῦ κηλοῖ τὰ ὦτα, ἀλλὰ διότι ἐν ταῖς πλατεῖαις μελετῶ τοὺς χαρμητῆρας. Οὐ-ὦ προχθὲς κτλ. »

Ὁ δεῦτερος : « Εἰς τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον τόσον ἤρως τὸ κτίριον ἐκκλησίας τινος τῆς Φλωρεντίας, ὥστε ἐκάλει αὐτὴν *νύμφην του*, οὐδ' ἠδύνατο ν' ἀποσπᾶσθ' ἀπ' αὐτῆς κτλ. »

Μετὰ τὰ προοίμια αὐτὰ ὁ μὲν πρῶτος ἔγραψε περὶ τοῦ πῶς δύναται νὰ ἐξωνηθῇ μία θέσις γραμματέως προξενείου· ὁ δὲ ἄλλος περὶ τοῦ πῶς δὲν γίνεται ἀπαρτία ἐν τῇ Βουλῇ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ

Β'.

ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Τῇ προτεραίᾳ τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Παράσχου ἀκριβῶς περὶ τὴν αὐτὴν ὥραν ἤρχιζε τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων του καὶ ἕτερος ἀγωνιστῆς τῶν Μουσῶν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ *Βύρωνος* ἐκεῖνος, ὁ κ. Συνοδινός. Ἄλλ' ἡ ἔσπερις ἦτον ἀκριβῶς ὁ ἀντίπους τῆς Παρασχείου· ὄχι τόσον ἔνεκα τῆς φιλολογικῆς μεταξὺ τῶν δύο ἀνομοιότητος, ὅσῳ ἔνεκα τῆς ἀντιθέσεως τὴν ὁποίαν παρουσίαζον τὰ ἀκροατήρια ἀμφοτέρων.

Ἐκεῖ ὅλη ἡ νεότης μετὰ παλμῶν ἀνυπομονοῦσα καὶ ἀναμένουσα τὸν ποιητὴν τῆς, ἐδῶ μόνος ὁ κ. Συνοδινός ἀνυπομονῶν διὰ τὸ βραδύνον ἀκροατήριόν του, διὰ τὰ *ντζόβενά* του, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν νεολαίαν· ἐκεῖ ὁ κ. Λάμπρος παρακαλῶν τὸν κ. Παράσχον νὰ σπεύσῃ τὴν ἐναρξίν· ἐδῶ ὁ κ. Στούπης γνωστοποιῶν εἰς τὸν Συνοδινὸν ὅτι δύναται νὰ ἀναβάλλῃ τὴν συνεδρίαν· ἐκεῖ ἀτμόσφαιρα θερμοκηπίου, κ' ἐδῶ ξεπαγιάσματα καὶ παρνίσματα. Ἄλλ' ὁ πτωχὸς ποιητῆς ἀποφαίνεται ὅτι ἐπὶ τέλους δύναται καὶ ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ διὰ νὰ ξεμπερδεύῃ, καὶ ἀνέρχεται τὸ *βῆμα*, αὐτοσχεδιάσας κατάλληλον ταῖς περιστάσεσι προλογίδριον πρὸς τοὺς ὀκτώ ἢ ἐννέα ὁμιλητάς του.

Εἶπε περίπου ὅτι δὲν τὸν πειράζει τὸ ὀλιγάριθμον τοῦ ἀκροατηρίου του, διότι εἰ ὀλίγοι δὲν εἶνε τὸ *μηδὲν*, καὶ διότι τρεῖς μόνον ἦσαν καὶ οἱ ἀθάνατοι ἰδρυταὶ τῆς Φιλικῆς ἑταιρίας. Μετὰ τοιαῦτα καὶ ἄλλα πειστικὰ ἐπιχειρήματα περὶ τῆς ἱερᾶς ἐπισημότητος τῶν κενῶν θρανίων τῆς αἰθούσης, ἀνέγνω δύο μακρὰ ἀνέκδοτα ποιήματά του, «Οἱ Τούρκοι ἐν Ἀθήναις» καὶ «Πρὸς τὸν Βασιλέα Γεώργιον.»

Ὁ κ. Συνοδινός, ὡς ποιητῆς, ἀνῆκει ὅλως εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ δὲν ἀνῆκει σχεδὸν ποτε εἰς τὴν καλαισθησίαν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς αἰσθητικῆς· ἔχει ἰδικὴν του γλῶσσαν ὑπὸ γραμματικὴν ἔποψιν, μίγμα ἐκ τῆς δημηδεστέρας καὶ τῆς ἀρχαιωτέρας λέξεως, ἰδικὴν του ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν, σχεδὸν συνθηματικὴν, πλήρη παραδόξων καὶ ἀπωτάτων μεταφορῶν· καταστρώνει δὲ συνήθως τετραπλασίους στίχων ἐκείνων τοὺς ὁποίους θὰ κατέστρωνεν ἄλλος ποιητῆς τὸ αὐτὸ θέμα πραγματευόμενος· εἶνε ὁ πολυγραφώτερος πάντων, ἔνδεκα ἐκδοὺς ποιητικᾶς συλλογᾶς, ἔχων ὑπὸ τὰ πειστήρια καὶ δωδεκάτην, κυοφορῶν δὲ καὶ ἄλλας πέντε ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς ἀπεράντου αὐτῆς Σαχάρας τῆς ποιητικῆς σταδιοδρομίας του, συναντᾶτε ἐνίοτε χωρὶς θαλαρᾶ, δυνατὰς ἐιφράσεις, ὠραίους στοχασμοὺς, περιπαθεῖς διαχίσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναπαύετε πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα σας, ἂν δὲν δύνανται νὰ ἀναπαυθῶσιν αἱ ἀξιώσεις σας.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου ἦσαν κεχωμένα τὰ δύο ἀναγνωσθέντα ποιήματα, πλήρη ἀλγοῦντος πατριωτισμοῦ, ἰδιοτρόπων σκέψεων, πικροτάτης σατύρας κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καθ' ὃν ἰδίως τὰ ὅσον οὐποῖ ἐκδιδόμενα *Βέλη* του, ἀνωμαλίας, καὶ τραυμάτων κατὰ τῆς Γραμματικῆς. Θέλει τοὺς Τούρκους ἐν Ἀθήναις, διὰ νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ἀρχαίαν λεβεντιάν μας ἀνακλύπτοντες· εἶνε λέγει, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, δημοκράτης, ἀλλὰ θέλει τὴν βασιλείαν, λακτίζει τὸν Περικλῆ, περιπτύσσεται τὸν Νικίαν, πρόσκυνεὶ τὸν Φίλιππον, πτύει

τὸν Ἀλικιδιάδην καὶ παρακαλεῖ τὴν Α. Μ. ἀπαξ τοῦ ἔτους τοῦλάχιστον νὰ χορεύῃ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Θεσείου, φουσταναλλοφόρος μὲ τὸν λαόν του τὸν *ντζάμικον*. Μᾶς συγκινεῖ τὸ ὄραϊον αὐτὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ καιρὸς πλέον ἢ ποίησις, ἀφίνουσα τὴν πεπατημένην, νὰ χαράξῃ ἄλλην ὁδὸν δι' ἧς νὰ συγκοινωνῇ πρὸς τὸ ἐθνικὸν ἰδεώδες συμφώνως μὲ τὰς ἤδη ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Λυπούμενοι, διότι ὁ χρόρος τῆς ἐφημερίδος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν σαφέστερον, καταπαύομεν παραθέτοντες ὡς ὑπόδειγμα τὸ πρῶτον δίστιχον ἐκ τοῦ πρώτου ποιήματός, παραμείναν ἐν τῇ μνήμῃ μας.

*Φάληρον, χαβιαρόλαρον, καὶ βουλευτοκρατία,
Ἰδοὺ τῶν Ταρταρίων μας ἡ ρέα τριλογία!*

Ἵνουλουλοῦ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ὁ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΤΑΣ ΔΕΝ ΑΠΕΘΑΝΕ.

Παρακαλῶ νὰ καταχωρίσητε εἰς τὴν ἀξιότιμον ἐφημερίδα σας τὰ ἀκόλουθα.

Ποσῶς δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι ὁ Γεώργιος Ἰακωβάτος, πρῶτον Βουλευτὴς Πάλης, ἀπεθίωσεν. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι εὑρίσκειται εἰς μεγίστην ἀναιμικὴν κατάστασιν, ἕνεκεν τῆς διαίτης ἣν τηρεῖ, τῆς ἀποχῆς δηλ. πάσης θρεπτικῆς καὶ τονικῆς οὐσίας, τῆς ἐλλείψεως καθαροῦ ἀέρος, καὶ τῆς χρήσεως χλιαροῦ ὕδατος καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους· πλὴν τυγχάνει κράσεως λίαν ἰσχυρᾶς καὶ θὰ ζήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη

εἰσέτι, εἰς τὸ πείσμα τῆς τρομερᾶς διαίτης, ἣν τρεῖς ἀδελφοὶ καλοῦσι *sistema tommasiano*.

Ὁ Γεώργιος, κ. Συντάκτα, ζῆ, καὶ θὰ ἀναφανῆ καὶ αὐθις εἰς τοὺς συνεπαρχιώτας του, ὅποτε κατὰ πρώτην βουλευτικὴν ἐκλογὴν θὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς ὑποψήφιος μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Τότε οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι περιφερόμενοι τὴν Ἐπαρχίαν, θὰ ἀλλαλάζουν τὸ *Χριστὸς ἀρέστη* καὶ τὸ ὁ Γεώργιος ἀρέστη.

Τὸ μέλλον τοῦτο θαῦμα εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν κατ' αὐτὰς, ὅποτε ἔφαλλον τρεῖς τὸ *Χριστὸς ἀρέστη* κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐν τῷ προαυλεῖῳ τῶν, ἐνὸς πλαστοῦ πτώματος, εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ Γεωργίου, τυλιγμένου εἰς σινδόνην καὶ βελέντσαν, ὅτι δῆθεν ἦτο ὁ νεκρὸς τοῦ Γεωργάκη.

Τὸ μυστικὸν τοῦτο τὸ γνωρίζουσιν οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ Γεωργίου, καὶ εἰς τῶν δύο ἐμπιστῶν φίλων τῶν, ὅστις καὶ μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθη.

Καὶ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν διέδιδον οἱ δύο ἀδελφοὶ ὅτι ὁ Γεώργιος ἀπέθανεν, ἀλλὰ τότε δὲν ἐγένετο ἐνταφιασμὸς.

Μακάριοι ὅσοι ζήσωσι κατὰ τὴν προσεχῆ βουλευτικὴν ἐκλογὴν, καὶ εὐρεθῶσιν ἐν ταύτῃ τῇ Ἐπαρχίᾳ, διότι θὰ παρασταθῶσιν εἰς πρωτοφανῆ κωμωδίαν, μήποτε παιχθεῖσαν ἐν τῷ κόσμῳ!...

Δέχθητε τὴν διαβεβαίωσιν τῶν σεβασμάτων μου.

Ἀηξουρεὺς φιλαλήθης.

Ὁ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Ὁ Κουμουन्दούρος εἶναι εἰς τῶν πρωτευόντων, ἢ μᾶλλον ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτευτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἀνήκει

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 406)

Ἦτο τὸ μοναστήριον. Δικυθύνθη ἐκείσε, ἐλπίσασα ὅτι ἔμελλε νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον καὶ ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἐν τῇ μοναξίᾳ τῆς. Ματαίᾳ ἦτο ἡ ἐλπίς αὐτῆ. Ἡ ἀτυχὴς Αὐγούστα ἦτο τοῦ λοιποῦ προωρισμένη νὰ εἶναι θύμα δύο ἀντιθέτων ἀναμνήσεων, ὧν ἡ μία τὴν ἠπαίλει καὶ ἡ ἄλλη τὴν ἐβασάνιζεν. Ἡ μὲν ἦτο τύραννος, ἡ δὲ διώκτις. Ἡγωνίσθη, ἀντέστη, ἐβασανίσθη, ἐμαρτύρησεν. Εἰς μάτην. Ἡ Αὐγούστα ἐξήντηλσε πᾶν μέσον. Ποῦ νὰ καταφύγῃ τοῦ λοιποῦ, ἀφροὺ τὸ ἄστυρον τῆς; θρησκοεῖα ἦτο ἀνεπαρκὲς πρὸς αὐτήν;

Τότε συνέβη ἐν τῇ ψυχῇ τῆς γυναικὸς ταύτης γενικὴ ἀναστάσις. Ἦτο τι ὡς μετανάστευσις τοῦ λογικοῦ ὡς προσωρινὸς θάνατος. Ἀπεφάσισε νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν ὡς προσωρικῶς νεκρᾶν, περιμένοντα τὴν ὀρθρινὴν νεκρώσιν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ

παρὰ πᾶσαν ταύτην τὴν ἐνδόμυχον ἀνατροπὴν, οὐχ ἦττον ἐξηκολούθει νὰ ζῆ εἰσέτι, ἡ δὲ ζωὴ εἶναι ἐν χώρῳ, μὴ δυναμένη νὰ ζήσῃ ἐν τῷ στενῷ αἰθέρι τοῦ μοναστηρίου, ὅπου εἶχε καταφύγει ὡς εἰς προσωρινὸν τάφον, μὴ ἀνεχομένη τοῦ λοιποῦ νὰ ζῆ ἐν αὐτῷ, ἐσκέφθη, — ἀλλ' οὐχί. δὲν ἐσκέφθη, μᾶλλον ἐξ ἔρμεμφότου ἠσθάνθη — νὰ καταφύγῃ. . . ποῦ; Ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅθεν προήρχετο πᾶσα ἡ δυστυχία τῆς. Καὶ ἐγερθεῖσα τὴν νύκτα διότι ἡ νύξ εἶναι ἡ σκοτεινὴ καὶ ἀπαισία σύμβουλος τῶν δυστυχῶν, κατὰ τὴν νύκτα δὲ ἡ φαντασία πολλαπλασιάζεται, τὸ δὲ λογικὸν ἀποδιμῆ εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων — νύκτα καθ' ἣν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποπέρῃ ἑαυτήν, ἐγερθεῖσα, λέγω, ἐπορεύθη εἰς συνάντησιν ἐκείνου. Ὁμοιάζε μὲ τὸν ἄστυρον ἐκείνον τῆς Παραβολῆς, ὅστις ἀπέδημκεν εἰς χώραν μακρᾶν. « Ἀλλ' οὐχί, ἡ Αὐγούστα δὲν μετέβη εἰς μεμακροσμένον τόπον. Τὸναντίον ἀπῆλθεν εἰς μέρος ἐγγὺς κείμενον. Ἀλλὰ φεῦ, ἡ Αὐγούστα πρὸ πολλοῦ ἀπέδημει. Καὶ δὲν ἐχρηζε μακρᾶς ὁδοπορίας, ὅπως ἀπομακρυνθῆ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εὐρίσκετο. Εἶχεν ἐπαπέδημκεν εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐτυχίαν τῆς καὶ τῆς μοιραίας ἐκείνης λιποταξίας. Ἀλλ' ἀπέδημει, ἡ δυστυχὴς Αὐγούστα, ἀπέδημει εἰς χώραν μακρᾶν.

Ὁμοῖοι! ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἀθώας ἐκείνης καὶ μακαρίας διαγωγῆς! Ποῖαν συγκίνησιν ὑπέστη ἄρα ἡ Αὐγούστα πῆσους σπαραγμῶν